MODERJORDEN

ORGAN FÖR SOCIAL KUNSKAP OCH BEFRIELSE

Februari 1923 | Redaktör och ansvarig utgivare: Eugen Albán, Silverhöjden | 2:dra årg. Pris 15 öre

Svante August Arrhenius

härstammar från en gammal jordbrukarsläkt från Kalmar län. Släktnamnet är bildat av gårdsnamnet Årena. Hans far kom för hundra år sedan såsom student till Uppsala och blev med tiden akademifogde och inspektor på Wijks slottsgård, som ligger i Uppland. Det var där som det stora kemistämnet Svante föddes den 19 febr. 1859.

Redan vid unga år visade Svante en utomordentlig förkärlek för matematik och fysik. Vid 17 års ålder tog han studenten och efter tre terminer vid universitetet tog han kandidatexamen. År 1881 kom han till Stockholm, där han fick tillåtelse av professor Edlund att experimentera på hans laboratorium. Vid denna tid skrev Arrhenius en avhandling angående den galvaniska ledningsförmågan. Avhandlingen skrevs på franska och 1884 försvarade författaren den för vinnande av doktorsgraden. Det är i denna avhandling Arrhenius framställt de epokgörande teorier för vilka han två decennier senare erhöll nobelpriset. Vid den bankett som avhölls vid utdelningen av nobelpriset (1903) berättade professor Cleve från Uppsala, hurusom för tjugo år sedan en ung kandidat kommit in i laboratoriet och tilltalat honom: "Herr professor, jag har uppställt en ny kemisk teori."

Forts. å sid 2.

SEGRAREN.

Kämpande i tvekamp lågo,
hetsade av "Mars" och "Ran"
Gallier känd som gammal tiger,
uti fäjd med ung German.

Hård blev striden. Över fälten
blodet rött i strömmar rann —
Hjärteblodet från dem båda,
som här famnat om varann.

Då på skådebanan trädde
Albions rovlystna gam,
"Old Jack", mot germanska örnen
Och i sällskap — "Onkel Sam".

Här en dödskamp nu det gällde,
varje kulle, dal och torg —
blomsterfälten — odlarns möda
— allt ett ofattbart "La Morgue"*

Övermannad, genomstungen,
ung German till jorden föll.
Större krafter honom tvingat,
eget mod ej längre höll.

Vapnen ur hans händer vridas
och med knäet mot sitt liv,
såg han Galliern, segerdrucken,
höja blodig offerkniv.

Galliern segrat men förlorar.
Ödet räknar på sitt ur
timmarna, att honom föra
till "La Morgue" från landet — Ruhr

JOHN FORSLUND

*) "La Morgue" (läses la mårg) = bårhus för okända lik i Paris.

Björnstjerne Björnson

föddes den 8 december 1832 på gården Björgan i Österdalen: Hans far var präst där. Förut hade han varit bonde. Det var på den tiden när folk reste till kyrkan huvudsakligen för supa och slåss och då prästerna voro tvungna att beväpna sig med knallpistoler, när gudsordets makt svek, som det vanligen gör inför den råa styrkan. Men prästen Björnson var en väldig karl. Han behövde bara använda gudsordet och knytnävarna. Därför beundrade sonen fadern och ville bli en likadan stor och stark karl.

På 40-talet flyttade familjen till den för sin vackra natur bekanta Romsdalen. Här kunde pojken Björnstjerne stå om kvällarna och se hur solen lekte över fjällen och fjordarna, tills han föll i gråt inför naturens skönhet. Det var anledningen till att han blev diktare.

I skolan gör han mest rackartyg. Han var dålig i matematik och vetenskapliga ämnen o. fick ett uselt studentbetyg. I modersmålet var han särskilt dålig. Hans stil och stavning var ett hån mot språkets lagar. Men trots detta blev han Norges störste diktare.

Han började den litterära banan som redaktör för en tidning "Frihed". När han var tjugotre år gammal skrev han "Mellan

Forts. å sid. 2.

Svante August Arrhenius

(Forts. från föreg. sida)

— "Väl bekant med det förhållandet att dödlighetsprocenten bland dylika snillefoster är mycket stor, åhörde jag den unge mannens åsikter om sambandet mellan kemisk affinitet och elektrisk ledningsförmåga, men jag får bekänna att de voro för mig alldeles obegripliga."

Det blev emellertid strid om Arrhenius' teori, en verklig världsstrid. Den nya teorin, den elektrolytiska dissociationsteorin, var så revolutionerande att den slog omkull nästan alla gängse åskådningar. Teorin innebar, att alla vattenfria baser, syror och salter, som lösas i vatten, därvid delas upp i sina elementära, varandra motsatta men elektriskt laddade beståndsdelar eller joner. Det tog tio år innan den revolutionära teorin erkändes. I Uppsala bedömdes Arrhenii avhandling med lägsta godkänningsbetyg!

Professor Thalen ville förhindra att Arrhenius anställdes som docent, emedan T. hade en gunstling som han ville peta fram. Det är så äkta svenskt sådant! Men 1882 kom prof. Ostwald till Sverige och erbjöd Arrhenius en docentur i Riga — och då blev Arrhenius utnämnd till docent i Uppsala!

Arrhenius har utgivit många vetenskapliga arbeten bland vilka vi nämna, "Världarnas utveckling" och "Människan inför världsgåtan" präktiga verk som i historien mäktigt skola vittna om människoandens kamp att på fullt naturliga grunder bilda sig en uppfattning om livets hemlighetsfulla problem. De betyda mer för kunskapen om världen än millioner volymer om metafysisk stövelstroppslyftning. Jag anser att de timmar jag ägnat åt att studera läran om elektrisk dissociation varit mer värda för mitt liv än tiotusen föredrag eller avhandlingar i socialt-politiskt-teologiskt kvacksalveri.

Arrhenius är hedersledamot av en mängd utländska lärda samfynd, som vi icke har plats till att här uppräkna. År 1911 deltog han i den stora monistkongressen i Hamburg. Förvisso är Arrhenius monist, d. v. s. han kan icke ansluta sig till dem som genom billigt lättvindigt lyckosökande, predika transcendentrala, asketiska, spiritistiska eller religiösa etikläror.

År 1910 företog Arrhenius en mycket uppmärksammad föreläsningsresa i U. S. A. och var undertecknad då i tillfälle att höra tvenne föreläsningar i Minneapolis. Prof. Arrhenius talade om "Planeten Mars' atmosfär" och "Den moderna molekylteoriens utveckling". Han talade på engelska och utan några anteckningar! Ryktet om att "the worlds greatest cosmogonist" (= världens störste kosmogonist. Kosmogoni = läran om världens uppkomst) hade samlat ett talrikare auditorium än någon annan främmande föreläsare dittills förmått samla. Dagen efter föreläsningarna voro de amerikanska tidningsdrakarna, som stodo under katolska kyrkans kontroll, fyllda mad kvadratmeterstora klichéer, vari de livsporer Arrhenius talat om såsom komna från Mars voro karrikerade såsom stora paddor som klumpade fram på universums etervågor.

För den sanne o. ärlige forskaren är sådan humor blott en angenäm krydda till livets nödtorvt. Men humorn är också ett prisma genom vilket sann kunskap bryter sig, för att spridas som upplysningens solstrålar. Såsom en av de allra främsta upplysningsbringare betraktas också av oss revolutionärer Svante Arrhenius.

Eug. Albán.

—oo—

Björnstjerne Björnson.

(Forts. från föreg. sida)

slagen" och med det verket reste han till Köpenhamn för att "slå igenom" och bli berömd eller odödlig.

Men han reste snart hem igen och skrev "Synnøve Solbakke" vilken mottogs lamt av kritiken, med undantag av en kritiker som skrev: "Det är fan anamme mig den bäste bok som jag läst i hela mitt liv!"

1857 övertog Björnson efter Ibsen Ole Bull-teatern i Bergen o. utgav "Halte Hulda" o. året därpå gifte han sig.

Under de följande åren fram till 1880 författade han en hel del saker såsom hjältedikter, sånger och skådespel: "En glad gut", "Ja, vi elsker dette landet", "Sigurd Slembe", "Konge Sverre", "Bergljot", "Maria Stuart", "De nygifte" m. m. I "Redaktören" och "En fallit" ger han tidningspressen och pänningespekulanterna ordentligt på den s. k. tavsen.

1880 reste Björnson till Amerika och höll föredrag om prästlögnerna och bibelhumbugen. Så blev han betraktad som ett svart får i fårahjorden och upptäckte härvid att det fanns blott tre slags lukt i landet nämligen:

"Brännvinslukt, skidtlukt och rättrogenhet."

Så vågar man knappast uttrycka sig i vår rysligt fina tid, som utmärker sig eljest för moralisk dekadans. Genom studiet av Darwin, Spencer, Mill och Paine blev Björnson en fritänkare. Sin omvändelse från statskyrkan skildrar han i berättelsen "Stöv". Björnson gillade Amerika och beundrade den store fritänkaren Robert Ingersoll till vilken han skrev 1884:

"Jag beundrar det fria Amerika där man kan säga kyrkan vad Ni har sagt i Eder bok ("Fria tankar"). Sådant betyder fängelse i norra Europa, ty prästernas vältalighet understödes här av tukthuset och det passar ju bra att deras strävan för gudsriket får hjälp från helvetet." På 90-talet tog Björnson varmt i försvar vår fritänkare Viktor Lennstrand, som då hänsynslöst förföljdes av våra svenska präster.

På 1880-talet skrev Björnson "En handske", som väckte stort uppseende. Vidare "Over cevne" (= "Över förmågan"), "Det flaggar", "Geografi och kärlek". 1887 var han ute och höll föredrag om "Engifte och månggifte" och agiterade sedan för fredsrörelsen. Bland hans senare verk märkas "Paul Lange", "Daglannet" och "Naar den ny vin blomstrer". År 1903 erhöll Björnson nobelpriset. Han dog i Paris den 15 april 1910.

Edvard Grieg betraktade honom som "Norges samvete" och häri ligger uttryckt att han var en oförfärad sanningsälskare. Han var en stor diktare och en stor frihetskämpe. Han var en av dem som böra stå såsom förebilder för vår tids dekadenta fjäskdiktare ur arbetare eller andra klasser, ty hans diktarverk genomströmmas av trohet mot de stora idéerna om frihet och framåtskridande på alla mänskliga områden. Så var han i djup mening en sann revolutionär, den store norske diktaren och bendehövdingen Björnson.

Småsjälar.

Om vinterns — köldens, svältens, arbetslöshetens, lidandets o. nödens speciella säsong — verkar småsjälarnas framträdande bjärtare och hemskare än vid andra, av naturen bättre lottade årstider.

Det eländiga talet om "civiliserade metoder", som parlamentarismens småsjälar predika om, skorrar hemskare i öronen på den blåfrusne, arbetslöse nu, än då han under sommaren kan få arbete nog att åtminstone hålla den absoluta svälten på något avstånd samt kan finna "härbärge" i någon höstack över natten. En marsch genom stadens fattigkvarter en kväll nu, är nog att giva förtvivlans mara åt den mest optimistiske. Man skulle kunna tro att ett så grymt och orättvist system, skulle för länge sedan ha förkvävt varje atom av småsjälarna och istället framtvingat ärligt revolutionära känslor i bröstet på de misshandlade massorna, men så är tyvärr inte förhållandet. Det politiska frasmakeriet tillsammans med den religiösa förfäelsen har så helt lagt beslag på de stackars offren att de, liksom dåren — den vansinnige — endast grinar åt eländet.

Dagstidningarna — äro fulla av vackert tal om välgörenhet o. nödens lindrande och frälsningsarmén och andra mörkrets o. lögnens riddare, stå på gathörnen o. tigga slantar åt de fattiga *officerarna*, som av "högkvarteret" äro förbjudna att arbeta. Men dessa äro icke de egentliga småsjälarna om vilka jag skulle tala. Det är de proletärer som av en eller annan slumpens nyck lyckats få vad man kallar fast anställning och således har "rätt" att arbeta varje dag åtta timmar. En sådan individ blir vanligtvis en slags självklok narr som varken hör eller ser. I sin förmätenhet bröstar han upp sig och anser det helt enkelt för en skam att kalla sig kamrat. Han studerar ingenting, med undantag av något "romanblad", som är populärt och vars framsida kan användas att dekorera bordet eller väggarna. För något år sedan var han själv arbetslös och svor över samhället och stämplade sitt kort. Nu har

Forts. å sid. 6.

Sådan utveckling?

Snabbt växla bilderna; snabbt ändras förhållandena för arbetaren — proletären — tschandalan. Löneslaveriets tidsepok har lyktats under det trälarna lockats till arbete för en lumpen penning; gisslet har varit den ständigt hotande hungern och avskedandet från industriplatsen. För att skydda sig i detta avseende har bland arbetarna bildats grupper och sammanslutningar. Var och en har för andras välfärd ansett sig böra uppge sig själv — individen blev slav under kollektivismen; slav under riter och dogmer, under partidiktatur och åsikter. Varje skurk blev en hjälte blott han besvor en av massan antagen åsikt, som han uppgav som en övertygelse, och "socialismen" har vunnit burskap.

Den vise har inga partiåsikter. Sedan han övervunnit sig själv, har han därmed lämnat kotterifriheten, kafferepspolitiken och det kollektiva förmyndarskapet. Han stirrar sig ej blind på teser och protokollsparagrafer, vunna och uppehållna genom ständigt nya inköp av frihetsföreningars kottiljongsmärken — han är en man och en vilja. Guden, "Socialismen," kom upp på tronen. Vågade någon orädd viska om "olagliga tvångsgrundsatser" och "låga, platta ideal" eller "utpräglade förbrytartendenser" hos denne moderne "Vite Krist", strax kastade sig asgamar, streberfilosofer och lögnidealister över "hädaren" och bundo honom till händer och fötter samt hängde kvarnstenar om halsen på honom för att sänka honom ned i osälla andars hemvist i Niflhem.

Socialismen tillämpade regeln "materia = kraft" — "penningen = energi" allt under ständigt vrövl om kapitalismens upphörande. Den socialistiska staten skulle byggas upp i den gamlas ställe. — Människorätten skulle bli allenahärskande. Trälarna trodde och arbetade. De kände ej den stora lögnen och den moraliska förbrytelsen som varje stat vilar på — pratet om "ideal" förhäxade, — de lyfte maktåtrående fortunalister och etiska nihilister upp till platsen där de trodde handpekare funnos för ett orättvist samhälles omgestaltning — de trodde lyckosökarnas vackra tal om "idealism" — detta gift som söver och förkväver — och de veta knappast ännu att lögn är all idealism i ett samhälle byggt på våld och förtryck.

Innan socialismen bänkade sig vid de stora borden med handpekarna avlade den dock fostbrödralag på att stödja våldets och maktens rätt. Den visade en hurrande människomassa socialismens idealism, och den har handlat efter sina trångbröstade tvångsgrundsatser och låtit sina förbrytartendenser gå ut över trälarna som lyft dem upp till gudatronen. Den avskaffade penningen genom att indraga den och löneslaveriet är på väg att ersättas med livegenskap med något "Kungl. socialt" framför. Emot tronen sträcker sig tröstlösa benrangelsfingrar knutna i stum vrede — hyllningen till den nye guden! Löneslaveriets epok är slut — livegenskapens tidevarv återkommer — människorna se det och bäva, allt under det deras gudar tappa ut den sista blodsdroppen ur deras kroppar medan de fortfarande bedövas av de gamla fraserna om en idealism i ett socialistiskt system som besvurit att uppehålla den största av alla förbrytelser *staten*.

Urban Wrede.

LJUS OCH JORD.

Skall då jorden alltid bära
hundra herrar, som få skära
allt som sådts av tusen trälar —
hundra drönare som tära
hundratusen arma själar,
som få törsta, som få svälta
och se på hur andra smälta
allt det bröd, de själva bakat —
själar utan hem på jorden,
plantor utan rot i jorden,
fåglar vilka aldrig smakat
egna boets sommarlycka,
löv, dem minsta fläckt kan rycka,
löss från grenen, med sig bort,
till att vissna inom kort.

Skall då solen alltid lysa
rikt för några, njuggt för andra,
skola tio alltid vandra
mitt i ljuset, medan hundra
gå i skuggan städs och frysa,
gå och längta, gå och undra,
vad det är som kan så stråla —
gå i mörker städs och tåla
att bli trampade i gruset,
att förstummas och förblindas.
att på havets botten bindas
dit det fria, klara ljuset
blott når fram i strimmor bleka,
där blott brutna strålar leka,
åter släckta inom kort,
tynande i dunklet bort.

Ljus åt alla, jord åt alla —
må det ropet, må de orden
sjungas, klinga, mäktigt skalla
upp mot solen, vitt kring jorden,
Jorden rövas, ljuset säljes —
är dock allas arvslott lika.
Må då neslig orätt vika,
är den ock till lagbud vorden.
Må då prästerna predika:
Jord åt varje son av jorden,
ljus åt varje själ som dväljes
under solen, och som vankar
utestängd i mörka tankar.
Ingen fattig, alla rika —
ljus och jord åt alla lika —
ingen hemlös mer på jorden,
alla fram till fyllda borden,
intet sinne mörkt och fruset,
fyllt av nattens blinda fasa,
alla fram i morgonljuset,
fram till kvällens varma brasa —
bröd och ljus på alla bord,
solig sång och sanningsord,
ljus åt alla, ljus och jord!

KARL ERIK FORSSLUND.

Vad Moderjordens kommissionärer skriva:

Ludvig Sandersson, Växjö, skriver i ett långt brev bl. a.: "jag anser att Moderjorden bör spridas överallt, den är utmärkt till såväl innehåll som utstyrsel — —".

P. J. Veglin, Ljusdal. — — vill till sist säga min tanke om Moderjorden. Om den i fortsättningen hålles med samma upplysande innehåll, kommer den att fylla massor av våra kamrater med begär efter upplysning, och det är min övertygelse att arbetareklassens befrielse endast kan ske genom upplysning.

Tyskland segrar!

Under dessa dagar av den djupaste förnedring och bittraste nöd visar Tyskland en häpnande värld ett skådespel så stolt och övervåldigande imposant som kanske aldrig tillförne under sin bragderika historia.

Nyss splittrat, sönderslitet och svagt, fegt krypande och ynkligt svansviftande mot alla sina oförsonliga dödsfiender, besvarande varje ny skymf med en ödmjuk bugning, varje ny svidande örfil med en kyss på den hand som slog, har det som ett trollslag återvunnit sin enighet och all sin forna stolthet och moraliska kraft.

*

Tyskland segrar!

Det ligger visserligen slaget till marken värnlösare än någonsin.

Men i all sin värnlöshet är det dock nu, paradoxalt nog, mäktigare, än det varit, sedan den dag, då dess trupper i vansinnig förblindelse kastade sina vapen från sig och landet på nåd och onåd gaf sig i sina hänsynslösa segrares våld. Ty från och med de franska truppernas intåg i Ruhr betyder varje nytt franskt övergrepp *en tysk seger*, varje ny fransk våldshandling *en tysk triumf*, som blir desto större och ärorikare, ju mera upprörande och omänsklig, som våldshandlingen varit.

Av varje ny skymf sammanmansmides den tyska enigheten allt starkare, ur varje ny, dödlig förolämpning hämtar den tyska stoltheten ny näring och kraft att härda ut det outhärdliga, att övervinna det oövervinneliga.

*

Det är ett underbart skådespel vars make världshistorien aldrig haft att mäla om, som vi nu bevittna.

Och det kommer nog inte att dröja alltför länge, innan det övermodiga Frankrike blir varse, att det med sin ockupation av Ruhr har frambesvurit makter, som det ej kan behärska, utan gentemot vilka det till sist måste duka under.

Kan nu Tyskland härda ut till den yttersta ändan!?

(Ur "Vidi")

Varför lär folket ingenting.

Hittills har jag varit övervägande optimist och har försökt att se en god sida även hos kriget. Jag har tänkt, att det skulle förstöra en ryslig mängd vidskepelser och tjockskalligheter hos folk — åtminstone hos dem, som ha tillfälle, att lungt o. reflekterande betrakta det på avstånd — och tvinga dem till att tänka. Och jag *vilt* ännu tro, att det i längden skall verka på detta sätt Men ännu inga resultat. Det ser i stället ut som om det skulle bliva flera krig.

Jag hade hoppats, att de kristna — och de liknöjda ödlor, som till hälften sympatisera med de kristna och tillåta dem att obehindrat förpesta o. förstöra mänskligheten — nu skulle inse, att den kristna religionen är en kollosal humbug på den ena sidan och en blods- och mördarreligion på den andra; att den är sämre och hemskare än någon annan religion, som mänskligheten hittills förbannats med. Men det inse de icke. Ännu talas om kristendomens stora moraliska, sedliga, fostrande o. civiliserande värde. Ännu påstås det, att människorna skola vara råa och vilda och mörda o. skända varandra, om kristendomen icke vore! Ännu bedja de kristna, mässa, predika, bygga kyrkor och "missionera. Och den stora, liknöjda, dumma massan lyssnar, gapar, tror och säger ja och amen.

Jag hade hoppats, att socialismens o. fackföreningslärans stora bankrutt och fullständiga upplösning nu skulle bliva uppenbar och erkänd. Jag hade hoppats, att vederbörande nu skulle inse, att man icke kan bygga en värld och en tillvaro på en livsåskådning, som förnekar och förkastar all moral och alla sedliga och etiska värden och endast bygger på de tillfälliga, ekonomiska, materiella intressena och fördelarna. Jag hade hoppats, att många nu skulle inse, att människor, som endast sträva efter att göra sig märkvärdiga, att dyrkas, behurras och begapas, att vinna ekonomiska och sociala företräden, äro odugliga att föra fram och leda en rörelse, som har till mål, att skapa en värld av broderskap, frihet, rättvisa och skönhet. Men det varken inses eller erkännes, icke ens av de mest "revolutionära", Människans hjärna är en liten märklig apparat. Det är i allmänhet inte så stor skillnad mellan "revolutionären" och den kristne. Namnet gör ingen skillnad. Båda hjärnor synas många gånger fungera på samma sätt. Den ene kan ofta icke befrias från en inrotad vidskepelse eller dogm, lättare än den andre.

Jag hade hoppats, att röstningsdyrkarna nu skulle inse röstningens vanmakt och oduglighet, då frågor, som gälla liv eller död, slaveri eller frihet, framåtskidande eller tillbakagång, ha nått det kritiska, definitivt avgörande stadiet. Men det inses icke. Ännu skriar man: "rösta! rösta! välj! välj!" Och så bedyrar man heligt att samma eländiga fiasko skall återupprepas och fortsätta för all framtid.

Jag hade hoppats, att den stora generalstrejksvidskepelsen, tron på de korslagda armarnas frälsande makt, skulle bliva uppenbar och få dödsstöten, Men nej. Det är allt för smärtsamt, att taga farväl av en sådan stor och behaglig vidskepelse, som är så inrotad o. helig och som man gjort sällskap med så länge, länge. Det är värre än att skiljas från Jesus. Ännu förkunnas och hålles den som ett universalmedel och detta av folk som påstå sig vara mycket intelligenta och revolutionära. Generalstrejk mot kriget. Se där frälsningen!

Om socialdemokraterna på sina kongresser bara antagit en resolution om generalstrejk mot kriget, se då skulle allt varit annorlunda, resonneras det. Förbannelse över er, I socialdemokrater, som icke antogo denna undergöra de, frälsande resolution! Ni hade därigenom frälst världen från den största olycka och det mest förnedrande krig, som historien känner. Och vilken möda å eder sida! Att antaga en eller ett par resolutioner! Huru många resolutioner ha icke ni antagit? En resolution mera, bland de tusental ni antagit på edra sammankomster! En resolution, som skulle kunna antagits på tio minuter och Europa och världen hade varit frälst från hundraårigt elände, från outplånlig skam!

Generalstrejk mot krig! Antag att resolutionen blivit antagen o. haft åsyftad verkan, vilket är ett alldeles för liberalt antagande. Men antag, att man medelst en strejk lyckades stanna den allra mesta industrien. Vad har industrien för betydelse för kriget? Kan inte ett land reda sig ett eller två år utan industri? Är inte den allra mesta industrin alldeles överflödig, då den ju endast producerar lyx, krafs och smörja som man mycket väl kan reda sig förutan? Har inte mänskligheten levat på jorden i tusentals år utan industri? Och kan den inte gå tillbaka till samma tillstånd när som helst? Naturligtvis. Och det har man ju också gjort. Hur mycken järnvägs- o. ångbåtstrafik blev icke inställd när kriget började. Hur många fartyg ha icke blivit sänkta. Hur mycket av gröda, livsmedel, verktyg, maskiner, byggnader, järnvägar, broar, hamnar ha icke blivit förstörda. Huru mycket sabotage skulle det fordras för att åstadkomma denna förstörelse? Hur stor måste den strejk vara, som i större utsträckning kunde blockera industri och samfärdsel?

Men man skulle blockera födoämnesproduktionen och samfärdseln, säger någon. Antag, att alla industriella lönearbetare kunde enas om att göra detta. Vad hände då? Jo, att *de* voro de första att svälta, emedan regeringen o. militärmakten toge kontroll över allt som fanns på lager, hade makt att tilltvinga sig vad bönderna och affärsmännen hade på lager — och hade vapen och manskap att skydda allt detta med. Vad beträffar samfärdseln, så har varje militaristiskt utvecklat land makt och manskap att hålla denna igång för alla militära ändamål. Den moderna industrin är till 75 proc. en såpbubbla. Ingen klass i samhället är mera hjälplös, lever mera från hand till mun, än industriproletariatet. Från dag till dag är det beroende på såpbublan, industrin. Då denna stannar eller kommer i olag, då det icke kan finna någon köpare för sin

Drömmar och skuggor.

Skymningen småningom föll —
Varsel för skugga och natt
Handen för pannan jag höll;
Sjunken i drömmar jag satt.
Jag grömde om solljus tid,
om kärlek och lycka huld,
om människans fröjd och frid — —
då ingen förtrycks av guld.

Så har jag mången gång tänkt,
glömmande smärta och kval.
Men strax har som blicken sig sänkt,
moln över drömmarnas dal!
Ett moln som var mörkt som sot
och svart som den svarta natt
och fyllt utav ondskans hot,
som söker få drömmarn fatt.

Då har så ofta jag tyckt
molnet kom närmare mig,
skövlande allt vad jag byggt,
ensam på drömmarnas stig.
Men molnet sig skingrar snart
och åter ses glimtande ljus
Det flyktar med skyndsam fart —
och åter hörs drömmars sus.

JOHN ENGLUND

arbetskraft, står det där hjälplöst eländigt, med tomma magar och tomma händer. För att få behålla livet, för att få mat, gör det då vad som helst. Och ändock finnes det "revolutionärer". som vilja bygga en revolutionär makt på industrialismen och med denna störta militarism och kapitalism. Och som medel rekommendera de generalstrejk: korslagda armar, tomma händer och tomma magar, å deras sida, som äro beroende av och som med sitt arbete vidmakthålla industrialismens såpbubbla! Det är den stora vidskepelsen och övertron.

Läran om industrialismens allmakt härstammar från de politiska socialisterna. Den uppkonstruerades för att vinna industriarbetarnas röster, genom vilka samhället skulle omdanas och göras socialistiskt. Sedan kom fackföreningssocialisterna och predikade samma lära, med den skillnad, att korslagda armar, tomma händer och svält skulle omdana samhället, i stället för rösterna.

I dessa tider borde det vara tydligt för alla, att förtrycket, i dess olika former, är en reel makt som endast kan förintas med en annan reell makt. Så länge de härskande härska, *så härska de.* Det finns blott ett sätt att omintetgöra deras planer, antingen det är krig eller annat, och det är revolution. Och för varje dag blir det allt tydligare, att det gives endast en revolution och det är den beväpnade, den militära, som ockuperar samhällets strategiska punkter, vapenförråden, varumagasinen, samfärdsmedlen, och behåller och försvarar dem. Genom att gå till väga på detta sätt kan proletariatet bliva en reel revolutionär makt, men icke genom korslagda armar och svält.

—oo—

Skall studieverksamheten stanna av vid Edsvalla?

Här vid Edsvalla finnes tvenne studiecirklar, en av I. O. G. T. och en av A. B. F. När cirklarna bildades var det liv och lust i studiearbetet, men nu tycks det slappna av betydligt. Hava arbetarna härstädes nått kulmen för sitt kulturella arbete? Nej, det diskuteras på olika organisationers möten och sammankomster, om det stora världsproblemet "arbetarnas övertagande av produktionen", men hur skall detta ske? Jag är övertygad om, att det är ej mer än en på tio tusen, som teoretiskt kan tolka detta problem, och hur skulle det då gestalta sig i praktiken, om en omläggning av det nuvarande samhällssystemet till ett socialistiskt, skulle ske just nu? Det bleve naturligtvis ett oerhört kaos över hela linjen. Men detta tages inte med i beräkningen. Jag är inte pessimist vad det gäller de sociala frågorna, men *det kulturella arbetet måste först upptagas med större effektivitet,* Kamrater! vi måste lägga oss vinn om att sätta oss in i de spörsmål som ligga oss närmast! Det är ingen att förloral Det är ju endast ett fåtal som arbetar på arbetarklassens höjning ur det nuvarande slaveriet. Känslorna för en bättre samhällsställning här i livet skulle väl egga varje individ till ett energiskt arbete. Vi skall väl inte plåga oss med den föresatsen, att vara under hatets gissel i alla tider. Om sådana tankar gör sig gällande, så röj dem ur vägen. Låt frihetens anda och idealismens tankar spira fram. Därför enar vi oss om, att återigen slå ett slag för studiearbetet. Gå in i cirklarna vilka avhålla ordinarie möten 1:sta och 3:dje söndagen i varje månad kl. 11 f. m. i Ordenshuset. Cirklarnas bibliotek och kommunbiblioteket hållas öppna varje onsdag kl. 6—7 e. m.

De som ej börjat studera bibliotekens rika samlingar, torde omedelbart göra detta. Låt ej andlig slöhet råda. Fram för det sociala vetandet. Och jag vill fråga med en känd diktares ord *VEM VILL BLI MED?* Ty som han säger:

Det hopar sig moln invid himmelens rand,
Det stundar en rensningens tid.
En blixt då och då, bådar flamma och brand,
De vakna de bäva därvid.
En nutidens Thor slungar släggan på prov,
Att se vad som göres behov.

En massa, i fjättrar se'n tusende år,
Vill andas en gång den också.
De band som ej lösas de brista som blår,
Mot fördomens murar, mot dryghet som pöst.
Mot våldet skall stormen gå löst.

Från verkstäders slammer, från gruvornas hål,
Från järnvägar, hav och från skog,
Från diskar, pulpeter, från masugnars stål,
Från sybord, från kök och från plog,
Från allt där det alstras till fåtalets prakt,
Det tonar med allvar: Giv akt!

Hugo Jansson
Edsvalla

Reflektioner vid Folkets Hus i Grängesberg

När man inträder i ett så praktfullt hus som Grängesbergs Folkets Hus, känner man något av stort, upplyftande idéellt inom sig och man tvingas då att låta tanken gå tillbaka i tiden till de dagar när arbetarne fingo hålla sina möten ute på landsvägarna eller i någon skogsbacke, emedan de inte fingo hyra någon lokal, inte ens den mest anspråkslösa för sina möten eller föredrag.

Men det fanns storsinnade och energiska män på den tiden inom arbetarrörelsen. De förstodo vad arbetarna skulle kunna åstadkomma om de blott hade en god vilja och de tänkte som så och propagerade i överensstämmelse därmed: Vi måste bygga oss en borg, där vi kunna ostört dryfta våra frågor och ordna våra angelägenheter och där vi kunna fostra det uppväxande släktet och giva dem bättre tillfälle till att njuta av kunskapens frukter.

På grundvalen av sådan idealism, har detta palats, Grängesbergs Folkets Hus, vuxit upp.

Men, men — — i dag tvingas vi till andra reflektioner. I dag måste vi fråga om Folkets Husledningen är nöjd med resultatet eller om den gör allt vad den borde göra för att hävda de idéer som lades till grund för detta byggnadsverk. Sannerligen måste vi betvivla det. I förrgår gavs ett sjunde klassens revyspel, igår spelades biograf, i morgon spelas åter biograf o. i dag är A-salen packad av en publik som åser några halvvilda individer uppträda i boxning. Blodet forsar ur munnar och näsor. Kulturscenens golv suddlas med kamraternas blod. Publiken — arbetarpublik, — njuter i fulla drag och applåderar frenetiskt. Råheten o. djuriskheten tänder entusiasm. Buskulturen manifesterar sig under den sociala kulturens täckmantel.

Resultatet av detta visar sig när man söker samtala med någon ung kamrat om något ideellt, Då avspisas man med ett hånskratt, en boxarvits eller ett mera handgripligt boxarargument. Och de äldre kamraterna ådagalägga blott sin likgiltighet. De bekymra sig icke alls om att rädda ungdomen ur barbariets klor.

När man påpekar detta för en ledamot av Folkets-Husstyrelsen får man till svar att ekonomien är så dålig och att man måste upplåta lokalerna till sådant, som intresserar folket, för att få in pängar samt att folket endast intresserar sig för bio, revyer och boxning. Jag tillåter mig betvivla att detta är sannt. Jag har egentligen inte sett att man verkligen försökt bjuda folket något bättre. Och även om så varit fallet, hur skall det gå i framtiden? Är det någon som tror att arbetarna den dag huset eventuellt är betalt, skola ha blivit intelligenta nog att slopa alla de usla "nöjena"?

Nej, här måste utslungas ett rungande: Stopp! Föreningar o. enskilda, som äro delägare i Folkets Hus måste ingripa med skärpa. Det finns ännu många arbetare som längta efter upplysning och ha behov av ideella nöjen.

Endast genom en fullständig omläggning av Folkets Hus verksamhet kan Folkets Hus moral räddas och först sedan kan den ekonomiska frågan lösas! Som det går nu hopa sig ju ändock både ekonomiska och moraliska skulder och då är företaget dömt till undergång. *A—j.*

* * *

Red. går ett steg längre än insändaren och frågar om vederbörande intressenter kunna stå till svars med att behålla en sådan ledning som den nuvarande såväl inom Folkets Hus som bildningsrörelsen i Grängesberg. *E. A.*

Deltag i studieverksamheten!

Forts. från sid. 2.

han glömt det där och rynkar på näsan åt "buslaget". Man ser honom aldrig på sådana möten som anordnats för att om möjligt i någon mån väcka slavarna till handling och han "tolererar" endast av nödvändighet den kamrats sällskap som svurit sin tro till frihetens fana, under den föreställningen att han snart skall ledsna och bli bättre. Han inser icke — eller rättare, han vill icke inse — att han fortfarande är i samma slaveri, att han fortfarande måste förneka sig själv och krypa och svansa för en omänsklig bas. Han ser idealet av ett liv i åtta timmars slaveri om dagen och anser sig icke mera ha någon plikt att fylla bland proletariatet. Hur beklagligt sorgligt är det ej att se denne självbedragne narr som icke har så stora fordringar på livet som en åsna en gång.

Liksom det skulle vara det högsta idealet av ett liv, att få slava från morgon till kväll för en betalning som endast möjliggör existensen utan att någonsin få tillfälle att känna friheten eller att njuta av livet.

Glädjande nog är småsjälarnas antal mindre bland männen än bland kvinnorna — det tjugonde århundradets påfåglar som konstituera den förkroppsligade tanklösheten. Huru många av dessa underbetalda och överansträngda högfärdsandar äro medvetna om att det ej längre finns män o. kvinnor inom arbetarklassen, utan endast slavar — utan åtskillnad till kön? Den stackars tjänsteflickan (som inom parentes sagt, slavar aderton timmar om dygnet) har så många gånger "beställt" varor för "frun" och därvid använt ordet "vi" (*vi* behöva — *vi* skall ha — sänd upp till *oss*, o. s. v.) att hon helt enkelt inbillar sig äga det skafferi och kök, ("hennes värld"), vari hon arbetar. Hela hennes strävan går ut på att bli gift — så är hon försörjd. Att hon själv får betala fiolerna när hon kommer i *sitt* kök, det har hon ej tid att tänka på, och att sjukdom och arbetslöshet absolut stänger butiksdörren för henne o. "ordnar" hennes "hem" på gatan, det är för henne otänkbart.

Den man som råkar bli "förälskad" får genast lära sig förstå att det "ej passar" att att gå till socialistmöten, eller att bland kamraterna diskutera de ruttna bibelhistorierna. Han skall vara "snäll pojke", så att hon kan hava honom med "ibland släktingarna", samt taga henne till "armén" eller kyrkan, eller i radikalare fall till en "respektabel" danslokal och sorgligt nog kan man få bevittna t. o. m. *kamrater* som falla offer för dessa tillpyntade och konstgjorda moralkråkor. Principerna de få fara, då det gäller att hyckla kärlek och en gång in under slavoket — äktenskapet — äro alla medel lovliga. Jag är villig att erkänna att kvinnan i många fall kan vara ursäktad för sitt handlingssätt, ty årtusendens slaveri har så helt fördärvat den kvinnliga naturen att hon helt enkelt icke kan handla självständigt. Den nutida genomruttna moraliska uppfattningen har också ett mycket större inflytande på kvinnan än på mannen, vilket naturligtvis hjälper till att döda all modern verksamhet i de små kråkhjärnorna. Det gäller för oss, som påstå oss själva kämpa för frihet och rättvisa, att åtminstone visa så mycken takt att icke den "vackra formen" och målade varorna få ersätta principerna och hatet till tjuvsamhället eller draga oss bort från kamraterna och striden — den strid som borde vara allas, icke ens de "för fina" kvinnorna uteslutna!

—oo—

Sprid Moderjorden

Sexuell upplysning.

(Denna spalt kommer att fortlöpa i alla nummer och står öppen för meningsutbyte. Endast korta, koncentrerade inlägg beaktas.)

Hälsoföreskrifter för menstruationstiden.

När den unga flickans första period (menstruation) inträffar bör modern se till att dottern åtnjuter största möjliga lugn och ro, även om det inte är nödvändigt att sängen intages. Det slarvas mycket i detta fall. Dumma mödrar och enfaldiga uppfostrarinnor är världen till övermått rik på! Senare när den unga kvinnan blivit van vid menstruationen är det inte så noga med lugn och ro. Dock med undantag för menstruationer som åtföljas av smärta och illamående. Då måste kroppsliga ansträngningar fullständigt undvikas.

Varje slag av kyla, drag, våta fötter o. d. är i högsta grad skadligt för underlivet under menstruationen.

Sådana rörelser som dans, cykelåkning, ridning, vissa gymnastikrörelser måste för menstruationsperioden vara förbjudna.

Kvinnans röst är under menstruationstiden fullständigt olämplig för sång. Sjungande under denna tid fördärvar rösten.

Under menstruationstiden får kvinnan inte taga några som helst bad, vare sig varma eller kalla. Icke heller få några som helst sköljningar av slidan företagas. Det är heller inte lämpligt att byta linne under de speciella menstruationsdagarna, emedan ett rent (vanligen kyligt) linne lockar fram en starkare blodtillströmning, vilket förlänger perioden. För att undvika att linnet blir blodsudlat skall kvinnan förse sig med menstruationsbindor eller periodhållare. Det finns olika slag sådana. En del bestå av en livgördel med vidhängande gummifickor, i vilka finnas inlagda packningar som uppsuga periodblodet. Sådana artiklar äro både hygieniska o. skyddande för förkylning. De finnas i de sanitära affärerna. (Se annonserna!)

Under menstruationstiden akte sig kvinnan för att äta kryddad mat eller dricka alkoholhaltiga drycker. Hon bör naturligtvis även under andra omständigheter låta bli sådana saker men under menstruationstiden är det av särskilt ödesdiger art; det vet den som känner till de egendomliga kemiska processer, som försiggå under menstruation.

Efter menstruationen företages rengöring. Först och främst bad. För att ordentligt kunna rengöra är en s. k. irrigator eller ballongspruta nödvändig. I allmänhet äro slidsköljningar *icke* att rekommendera, men en eller ett par gånger efter menstruationen tillgripas de. Sköljvattnet bör få en tillsats av exempelvis alun (en tesked alun till 2—3 liter vatten). Vattnets temperatur skall vara 35—37 grader Celsius.

Dr E. Sandelin skriver i sin bok "Kvinnokroppen" att det är av vikt att under menstruationsperioden hålla yttre könsdelarna rena, för att förhindra att bakterier genom slidöppningen och slidan inkomma i livmodern och bukhålan o. s. v. Ett sådant resonemang är oförnuftigt. Det föreligger ingen sådan fara, emedan just menstruationsbakterierna äro kraftigare bekämpare av andra bakterier. Nej, inga sköljningar, tvättningar eller bad *under* menstruationstiden, men *före* o. *efter*.

Till sist ett par ord om de gammalmodiga snörliven o. korsetterna. De utgöra kriteriet på våra mödrars enfald o. idiotism. Hoppas att det inte finns några unga kvinnor i vår tid som äro så tokiga att de begagna snörliv. — Använd då istället de bättre reformliven.

M. J.

Är det klokt

att vid behov av sjukvårds- och gummivaror, där både hälsa och ekonomiska intressen stå på spel, hänvända sig till nybörjare inom branschen? Ett otal dylika affärer uppstå, för att lika hastigt försvinna, deras tillvaro är grundad på innehavet av en postbox och på annonsspalternas tillträde för alla.

Under en 20-årig verksamhet inom facket ha vi tillkämpat oss platsen som Skandinaviens förnämsta sjukvårds- och gummiaffär, vi garantera kvalitén hos våra varor och tillvarataga våra kunders intressen genom snabb expediering, diskret behandling och grundlig sakkunskap.

Varje tänkbar artikel inom branschen sändes vid order omgående till lägsta dagspris.

Förfrågningar besvaras beredvilligt.

A.-B. Nils Adamssons Sjukvårdsaffär, Centralpalatset. Stockholm.

HYGIENISKA VAROR

(alla slag)

rekvireras bäst från

FIRMAN

Humanita

Box 342. Stockholm 1.

Billigaste priser.

Direkt import från utländska fabriker.

Begär prisuppgift.

SOCIALA JORDFRÅGOR

Forts. från föreg. nummer.

Sveriges socialdemokratiska arbetareparti stod tio år senare på ungefär samma ståndpunkt. Vid sjätte partikongressen 17—25 febr. 1905 antogos bland de "allmänna grundsatserna" även följande sats: "Huvudorsaken till de lyten, som vidhäfta våra dagars civilisation, är nämligen det privatkapitalistiska produktionssättet, som upplöst de gamla småborgerliga samhällsförhållandena, samlat förmögenheten i ett mindretals händer och delat samhället i arbetare och kapitalister, med mellanliggande lager av dels försvinnande äldre samhällsklasser — småbönder, hantverkare och småhandlande — dels uppkommande nya". Trots denna programgrundsats står det i par. VIII såsom politiskt program: "Staten utvidgar sina jordbruksdomäner, stöder strävandena för jordbruket höjande bland småbönderna". Alltså bondeskydd, trots den förmenta vetenskapliga programpunkten om den försvinnande bondeklassen!

Om man vid partikongressen i Frankfurt 1894 lyckats skjuta en bräsch i de marxistiska föreställningarna om smådriftens undergång, och fast man lyckats väcka tanken på bondeskydd till liv, så hade man därmed icke tystat det väldiga försvarsartilleriets kanoner på marxismens sida. Friedrich Engels inlade strax en protest i en artikel med rubriken "Bondefrågan i Frankrike och Tyskland". Engels påkekade, att det fanns motsägelser i det franska bondeskyddsprogrammet (som antagits å kongressen i Nantes 1894), i det man å ena sidan erkände att småbrukssystemet var vigt till undergång, och å andra sidan förklarade det vara en plikt för partiet att skydda den självständigt arbetande bondens egendom. Engels är klar marxist och förklarar: "det är vårt partis plikt att ständigt klargöra för bönderna deras absoluta räddningslöshet, den absoluta omöjligheten att upprätthålla deras parzellegendom. — — Göra vi detta, så handla vi i enlighet med den ekonomiska utvecklingen". Likväl gör även Engels sig skyldig till motsägelse i det han trots böndernas absoluta räddningslöshet framlägger förslag om att skydda bönderna för kapitalisternas rovlystnad! Detta är ju i själva verket komiskt, och om man inte visste vad politik och politiskt själafängeri är, så måste man antaga att Engels inte var "redig i huvudet". Som politiker hade han emellertid en viss, slug mening med sina satser. Han tänkte också att "ju större antal bönder vi spara från att störtas ned i proletariatet och som vi redan som bönder vinna för oss, desto raskare och lättare tilldrager sig den samhälleliga omgestaltningen"!!!.

En sådan kompromissare ville emellertid inte Karl Kautsky vara. Med anledning av att man till förmån för en ny praktisk bondeagitation omtolkat några satser i Erfurterprogrammet, skrev Kautsky en skarp protest, vari han bl. a. förklarade:

"Smådriftens oundvikliga undergång är den röda tråden i min skrift och som vid flera ställen finner det otvetydigaste uttryck. Småbondehushållningen säger jag, är ekonomiskt övervunnen. Den uppehåller sig blott genom överarbete och hungerkonkurrens" o. s. v. När det vid Frankfurterkongressen tillsatta agrarutskottet kom fram med sitt förslag till bondeskydds program vid kongressen i Breslau 1895, blev det efter tre dagars hetsig debatt, och fast det försvarades av Bebel och Liebknecht, avslaget med 158 röster mot 63.

För det praktiska livet hade detta marxistiskt fanatiska anslag i Breslau mindre betydelse. Livets lagar följa nämligen inte partipolitikens dogmer. Hur det tyska jordbruket utvecklade sig beträffande förhållandet mellan storbruk och småbruk framgår bäst av följande statistiska schema:

Egendomens storlek:	Antal brukningsdelar:		
	år 1882	år 1895	år 1907
Upp till 2 hektar	3,061,831	3,236,367	3,378,509
3—5 „	981,407	1,016,318	1,006,277
5—20 „	926,605	998,804	1,065,539
20—100 „	281,510	281,767	262,191
Över 100 „	24,991	25,061	23,566

Av tabellen framgår, att brukningsdelarna upptill 2 hektar ökat med 316,678 eller 10,3 procent de mellan 2 och 5 hektar ökat med 24,870 eller 2,5 proc., de mellan 5 och 20 hektar ökat med 138,934 eller 15 proc., de mellan 20 och 100 hektar minskat med 19,319 eller 6,9 proc., de över 100 hektar minskat med 1,425 eller 5,7 procent.

Denna statistik synes mig vara ett ofrånkomligt bevis för smådriftens utvecklingskraft; särskilt gäller det, småbruken om 5—20 hektar, som uppvisa en ökning av 15 procent.

Så utvecklade sig det tyska jordbruket i raskt tempo, medan arbetarerörelsens politiska partier ytterst föga lärt sig beröras därav. Så småningom måste man dock inse, att man kommit till en vändpunkt. Den som i främsta led arbetat på att få upp ögonen på de tyska socialdemokraterna i jordfrågan är Eduard David. Äntligen kom man vid kongressen i Jena 1913 till beslut om att tillsätta en studiekommission för att undersöka jordbruksförhållandena och utarbeta ett agrarprogram. Strax därefter kom kriget. Men även under kriget har Tysklands småbruksdrift hävdat sig. Trots kapitalismens rasande utveckling, trots konkurrensen med det politiskt gynnade storbruket har smådriften hävdat sig, gått framåt, och skriver nu som bäst domen över varje slag av stordrift.

Och nu efter kriget och efter revolutionerna har den tyska socialdemokratien nödgats ändra sitt program i jordfrågan och stryka de marxistiska dogmerna och falska troslärorna. Och likväl sitta de hårt inne liksom själen i en präst som blivit fritänkare för att man tog kyrkan ifrån honom.

Framför mig ligger tyska socialdemokratiska partiets program, som antogs vid kongressen i Görlitz den 18—24 september 1921; vidare Eduard Bernsteins kommentarer till samma program, vilka utkommo i januari i år. Jag finner, att kongressen inte kunnat fatta slutgiltiga beslut i vissa frågor, nämligen agrarfrågan, den offentliga sundhetsvården och bostadstadsväsendet. Bernstein angiver dock en del riktlinjer, som komma att följas, och i agrarfrågan står en kort punkt nr 5, så lydande: Befrämjande av småbrukarerörelsen. Bernstein påpekar, att denna sats fått en så kort form icke därför att man skulle ha underskattat frågans betydelse, utan under erkännandet av att den är så betydelsefull, att den måste kompletteras med ett alldeles särskilt program. Naturligtvis, må jag tillägga, därför att småbruken hava samma betydelse för samhället som kotorna i ryggraden!

Till sist läser jag i det tyska kommunistiska partiets program följande sats:

"Småbondens privatäganderätt till jord och arbetsmedel förblir oantastad. Han erhåller det land, han hittills brukat, till fritt förfogande".

Efter denna korta historik, som blott behöver litet omskrivas för att passa in på svenska förhållanden inom den socialdemokratiska arbetarerörelsen, övergå vi till några mera praktiska synpunkter på frågan.

(Forts.)

Varje läsare av Moderjorden

bör kunna skaffa minst en ny prenumerant. Nytillkomna prenumeranter erhålla tidningen från årets början.

Kamrater!

Meddela oss adresser på vänner och bekanta till vilka vi kunna sända

MODERJORDEN

Det könsgalna Acirema.

(Ur "Everyman.")

Forts. från föreg. nr.

En åhörare: Olagliga könsförhållanden! Omöjligt?

Resenären: Ja lugna er. Detta är ett land av förfärliga motsatser. Ni skall knappast tro mig. Medan den ene hälften av Aciremarnas energi förspilles med att stimulera och göra det möjligt att hängiva sig åt könsdriften, förbrukas den andra hälften genom att förbjuda, undertrycka och begränsa den. Genom lagar förbjudes könen att vara tillsammans på ett naturligt sätt och små brokiga palast inbjuder dem att vara tillsammans på ett onaturligt sätt. Man anställer män att spionera genom nyckelhål och rapportera alla fria och normala könsförbindelser, Kvinnor anställas att lura män, så att man på sätt skall kunna ta' dem till fånga. Varje stor stad håller sig med stora skaror av utfattiga kvinnor för de könsliga frossarnas tillfredsställelse; o. i varje stad finnes det bland det rika folket en grupp, som äro könsligt perversa.

En bestört åhörare: Omöjligt!

Resenären: Det är mer än sannt. Till exempel, skulle en yngling och en ungmö ströva ut i månskenet och para sig under ett träd, fritt och vackert såsom fåglarna, kommo de att arresteras och offentligen vanäras, om man lyckades ertappa dem. Men om samma par gingo in på en snuskig krog och förnedrade sig med rusdrycker och liderligt sällskap så kunde de erhålla kvarter under skydd av stadens poliskonstapel.

En tvivlande åhörare: Det är en ganska otrolig saga, vän resenär. Och allt för faslig för att vara sann. Men ni har inte förklarat hur kvinnorna regera i Acirema.

Resenären: Det är för sent nu. Någon annan gång.

II.

En åhörare: Eftersom ni frågar så öppet, vän resenär, vill jag lika upprikt svara, att vad ni berättar om Aciremarnas könsförhållanden synes mig varken uppbyggligt eller roande. Vidare är eder berättelse ganska — osannolik ... Ni säger att dessa människor ha en viss grad av intellektuell förmåga —? Ursäkta —

Resenären: Var så god gå vidare! Jag talar inte om dessa ting endast för att roa och om de icke kunna anses ha något biologiskt värde är det bäst att jag upphör. Acirema är ett mycket stort land och trots att varje riktas mot eller överskuggas av könsdriftens fysiska yttring, har det dock många andra märkliga institutioner och vanor, som jag måste berätta något om.

(Forts.)

—oo—

En som lurat Moderjorden.

Emil Blomkvist, 1 b. Norra Kungsgatan, Flen

har trots påstötningar genom brev, som han icke besvarat, ej behagat redovisa för 25 ex. okt. nr., 25 ex. nov. nr. och 25 ex. dec. nr. Summa netto kr. 10,50. Det är möjligt att Blomkvist även upptagit prenumeranter, behållit pengarna och inte sänt in listorna, som han rekvirerade samtidigt med tidningsordern. Knepen äro många. Vi ha ett par sådana där fiskare till, som kunna figurera senare.

Moderjordens Exp.

—oo—

Eleganta och moderna
HERREKIPERINGSARTIKLAR
till förmånliga priser ständigt på lager hos
Axel Ludvigsson, Ludvika

Bernhard Brüne Bok-, Musik- o. Pappershandel
Ludvika. Riks. 63.

PARK=CAFÉET
Storgatan, Ludvika.
Rekommenderas. *Middagar fr. kr. 1,50.*

FÖRENINGSTRYCK
BASAR- & TILLFÄLLIGHETSTIDNINGAR
UTFÖRES OMSORGSFULLT OCH TILL BILLIGA PRISER Å
GRÄNGESBERGS TRYCKERI

Den revolutionära strejken

heter en ny broschyr av Eugen Albàn.

34 sidor med vackert omslag, med dels en bild av en "understödsutdelning" vid den revolutionära strejken, dels fotografier över strejkens ledare J. D. HAYWOOD och JOSEF ETTOR. — Pris 50 öre.

Kommissionärer erhålla 25 proc. rabatt vid rekvisition av mist 10 ex., 30 proc. rabatt vid rekvisition av minst 50 exemplar. Expedieras endast mot postförskott. Enskilda exemplar sändas mot insändande av 50 öre. i frimärken. — Insänd rekvisition snarast till författaren. Adress: SILVERHÖJDEN.

Grängesbergs Tryckeri 1923